

בש"פ 9823/16 - אליעזר איזמיילוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9823/16

לפני: כבוד השופט א' שהם

העורר: אליעזר איזמיילוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 17.11.2016, במ"ת 50789-08-16, שניתנה על ידי כב' השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: כ"ט בכסלו התשע"ז (29.12.2016)

בשם העורר: עו"ד ליאור חיימוביץ'

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ'

החלטה

רקע כללי והליכים קודמים

1. נגד העורר ונאשם נוסף (להלן: הנאשם 2) הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, המייחס להם עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: עמוד 1

חוק העונשין). לעורר, שהיה הנאשם 1 בכתב האישום, יוחסו, בנוסף, עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק העונשין, ושל נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

2. בכתב האישום נטען, כי ביום 24.6.2015 הורה כב' השופט נ' אבו טהה, בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, ונקבע כי הוא ישהה במעצר בית מלא ברחוב הבציר 13 באופקים. כמו כן, נפסל רישיון הנהיגה של העורר עד לתום ההליכים במשפטו. עוד נמסר, כי ביום 9.5.2016, במסגרת בקשה לעיון חוזר, הותר לעורר "חלונות התאווורות", וזאת בין השעות 09:00-12:00, בליווי סבתו, מבלי שחל שינוי ביתר תנאי השחרור לחלופת המעצר. בתאריך 5.8.2016 בסמוך לשעה 21:00, אסף העורר, ברכב מסוג סוזוקי את גריגורי מיכאלוב (להלן: המתלון) מדירתו באופקים, ונאמר בכתב האישום כי קיימת ביניהם הכרות מוקדמת. העורר נהג ברכב, כאשר לצידו הקטינה ד.ג. (להלן: הקטינה), ובספסל האחורי ישבו המתלון ואדם בשם רוסלן אברמוב (להלן: רוסלן). העורר נסע עם שלושת הנוסעים לחורשה, ליד זיקים, שם פגש בנאשם 2 ובאדם נוסף, שזהותו אינה ידועה למשיבה (להלן: האחר), והחבורה כולה התיישבה יחדיו בחורשה. לאחר זמן מה, פנה המתלון אל הנאשם 2 וביקש ממנו "להנמיך את המוזיקה", ואז החלו הנאשם 2 והאחר להכות את המתלון באמצעות בעיטות ואגרופים לפניו ולגופו, "בעודו שרוע על הרצפה". נטען בכתב האישום, כי העורר הצטרף למעשיהם של הנאשם 2 ושל האחר כמבצע בצוותא, ובעוד המתלון שוכב על הקרקע, הוא הכה אותו במוט ברזל בברכו. בהמשך, הכניסו העורר, הנאשם 2 והאחר את המתלון לתא המטען של הרכב, והעורר נסע מהמקום. יצוין, כי רוסלן שישב ברכב הפציר כל העת בנאשמים ובאחר לחדול ממעשיהם. עוד נטען בכתב האישום, כי לאחר נסיעה קצרה הוציאו העורר ורוסלן את המתלון מתא המטען, והוא נכנס לרכב, ולאחר זאת העורר המשיך לאשקלון. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים והאחר, נגרמו למתלון המטומה תת עורית בעפעפיים, שברים בארובת העין, חבלות ושפשופים בגוף.

3. עם הגשת כתב האישום, התבקש בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים במשפטו. נטען בבקשה, כי ברשות המשיבה ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לעורר, ובכלל זאת: הודעות המתלון ושל עדים נוספים לתקיפה, והודעות העורר עצמו. עוד נטען, כי קמה נגד העורר עילת המסוכנות, בשל חלקו בתקיפתו החמורה של המתלון. זאת, בעיקר כאשר אותה תקיפה בוצעה תוך הפרת תנאי שחרורו של העורר לחלופת המעצר, לרבות נהיגתו של העורר ברכב, בהיותו פסול לנהיגה.

החלטתו של בית משפט קמא

4. במסגרת החלטתו, סקר בית משפט קמא (כב' השופט נ' אבו טהה) את תסקירי המעצר שהוגשו בעניינו של העורר. בתסקיר מיום 27.9.2016, נאמר כי העורר הינו כבן 20 שנה, רווק, תושב אשקלון, אשר טרם מעצרו בפרשה זו שהה במעצר בית בעיר אופקים, בבית סבו וסבתו, החל מחודש יוני 2015. בהתייחס להיכרותו עם המתלון, טען העורר כי מדובר בחבר של חבר שלו, ושלא היכרות עמוקה עימו. כמו כן, שלל העורר קיומו של סכסוך עם המתלון, וטען כי הלה קשור לבחורה אשר מעוניינת להתנקם במשפחתו. אשר לצורך בטיפול שיקומי, שלל העורר כל בעייתיות ספציפית בחייו הדורשת טיפול, אך ביטא נכונות להסתייע בשירות המבחן לכל טיפול שיוצע לו, ככל שישוחרר ממעצר. שירות המבחן ציין, כי לנוכח התרשמותו מקיומו של סיכון ברור להישנות התנהגות פורצת גבולות מצידו של העורר, והבעייתיות העולה מהתנהגותו, קיים ספק אם ניתן לצמצם את הסיכון הנשקף הימנו באמצעות שחרור לחלופת מעצר. עם זאת, נבחנו שתי חלופות מעצר אפשריות, האחת בבית הוריו של העורר באשקלון, והשניה בבית שכור במושב הודיה, תחת פיקוחם של בני משפחתו של העורר. לאחר זאת, ציין שירות המבחן כי את ההמלצה הסופית בעניינו של העורר יגיש לאחר שיחה עם המתלון עצמו.

ביום 7.11.2016, הוגש תסקיר משלים, בעקבות שיחה טלפונית עם המתלונן. לדברי המתלונן, היכרותו עם העורר הינה שטחית, ולהערכתו של המתלונן התקיפה בוצעה לאחר שכל המעורבים היו נתונים תחת השפעת אלכוהול. המתלונן ביטא עמדה, לפיה ניתן לאפשר לעורר להשתחרר ממעצר "על מנת לתקן טעויותיו", בכפוף לכך שהוא יורחק ממנו וייאסר עליו ליצור עמו כל קשר. לאחר זאת, המליץ שירות המבחן על מעצרו של העורר באיזוק אלקטרוני בבית הוריו באשקלון, תוך שילובו בתוכנית טיפולית התואמת את צרכיו.

5. בית משפט קמא ציין בהחלטתו, כי המלצת שירות המבחן בתסקיר המשלים אינה מתיישבת, "בלשון המעטה", עם תסקיר קודם של שירות המבחן מחודש מאי 2016, שם נשללה, מכל וכל, האפשרות כי העורר ישהה במעצר בית בבית הוריו באשקלון. בית המשפט קיבל עמדה זו של שירות המבחן, שעה שדחה ערר, באשר למיקום מעצר הבית. עוד קבע בית משפט קמא, כי "מעשה ההפרה בפני עצמו מהווה מכשול לבחינת אפשרות של מעצר במתכונת של אזוק אלקטרוני". בית משפט קמא הטעים, כי העורר ביצע את המעשים החמורים המיוחסים לו בכתב האישום הנוכחי, בעת שהיה נתון בחלופת מעצר בתנאים מגבילים. העורר הפר, הן את תנאי השחרור בערובה, בכך שיצא ממקום מעצר הבית ללא פיקוח ובשעות בהן היה עליו לשהות במקום, והן בכך שנהג ברכב בזמן היותו נתון בפסילת רישיון. בנסיבות אלה, הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים במשפטו.

הערר

6. בערר שהוגש על ידי עו"ד ליאור חיימוביץ', בא כוחו של העורר, נטען כי לא היה מקום להתעלם מהמלצתו של שירות המבחן, במסגרת התסקיר המשלים, רק בשל העובדה כי במועד אחר ובנסיבות אחרות לא המליץ שירות המבחן על שחרורו של העורר לחלופת מעצר בבית הוריו באשקלון. נטען, בהקשר זה, כי חל שינוי בנסיבות, שכן בני משפחתו של העורר מבינים, כיום טוב יותר, את הבעייתיות הכרוכה בהתנהגותו "ומחוברים יותר לחומרת מצבו". עוד נטען, כי העורר לא הפר את תנאי חלופת המעצר במשך כ-14 חודשים, דבר שמהווה שיקול נכבד לאפשר את מעצרו תחת איזוק אלקטרוני. לטענת העורר, לא כל הפרה צריכה לגרור, מניה וביה, את מעצרו של המפר, אלא שיש לבחון כל מקרה לנסיבותיו. טיעון נוסף שהיה בפי העורר נוגע לעובדה כי הנאשם 2 שוחרר לחלופת מעצר, למרות שחלקו באירוע היה חמור יותר משל העורר.

7. בדיון בערר טען עו"ד חיימוביץ' כי מדובר בצעיר כבן 20, ללא עבר פלילי, ששהה במשך כ-14 חודשים במעצר בית ללא הפרה, דבר שהביא להתדרדרות במצבו הנפשי. עוד נטען, כי לא היה מקום לסטות מהמלצות שירות המבחן, שהגיש את תסקירו המשלים לאחר בחינה יסודית של חלופת המעצר בבית הוריו של העורר באשקלון, ובחן ביסודיות את הערבים המוצעים. נטען בנוסף, כי מעשיו של העורר חמורים פחות משל הנאשם 2, ששוחרר לחלופת מעצר, למרות שהוא זה שהתחיל במעשי האלימות.

תגובת המשיבה

8. המשיבה, אשר יוצגה על ידי עו"ד תומר סגלוביץ', מבקשת לדחות את הערר, בהפנותה להחלטתו של השופט

צ' זילברטל (בש"פ 5194/16, מיום 21.7.2016), במסגרתו נדחה עררו של העורר על תנאי מעצר הבית באופקים. באותה החלטה, המתייחסת לתיק הקודם, נאמר כי העורר נהג, לכאורה, ברכב כשהוא שיכור, והיה מעורב בתאונת דרכים קטלנית, שבגינה הוגש נגדו כתב אישום המייחס לו עבירות של הריגה, חבלה חמורה, שיבוש מהלכי משפט והדחה בחקירה. נקבע בהחלטה, כי העורר "לא רק שאין הוא מציית לחוק, אלא שאי ציות זה מביאו לסכן אחרים, עד כדי קיפוח חיי אדם, ולאחר מכן לנסות ולבדות ראיות". כחודש לאחר דחיית הערר בוצעו, לכאורה, העבירות דנן, כאשר מדובר בהפרה משולשת: הפרת תנאי מעצר הבית; נהיגה בזמן פסילה; וביצוע עבירת אלימות. לפיכך, נטען על ידי המשיבה כי אין ליתן אמון נוסף בעורר, ויש לדחות את הערר.

דין והכרעה

9. לאחר עיון בחומר והאזנה לטיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

10. הטעם העיקרי לעמדתי זו נעוץ בעובדה, כי התנהגותו של העורר בפרשה מלמדת שלא ניתן ליתן בו אמון נוסף, כי יכבד את צווי בית המשפט, ולכן יש לעוצרו עד לתום ההליכים במשפטו. בשונה מבית משפט קמא, אינני מייחס חשיבות רבה לפער הקיים בין המלצות שירות המבחן בתסקירו מחודש מאי 2016 ובתסקירו המשלים מחודש נובמבר 2016. זאת, מאחר שלטעמי, גם אם היה שירות המבחן בא בהמלצה לעצור את העורר באיזוק אלקטרוני במקום אחר, ולא בבית הוריו באשקלון, גם אז לא היה מקום לאמץ המלצה זו.

11. בבש"פ 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל (6.8.2012), ציינתי כי הפרת תנאי השחרור בערובה מקימה עילת מעצר עצמאית, והוספתי "כי אי הקפדה על תנאי השחרור תוביל, ככלל, לחזרתם [של המפירים] למעצר מאחורי סורג ובריח, בשל אובדן אמונו של בית המשפט, בהם". זאת, במקרים שבהם מדובר בהפרת תנאי השחרור ממעצר, וזאת בלבד, ועל אחת כמה וכמה נכונים הדברים כאשר אותה הפרה נוצלה לביצוע עבירות נוספות (ראו, בהקשר זה, בש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.2.2000); בש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי (17.9.2009)). וכפי שציין השופט ע' פוגלמן בבש"פ 7073/15 הייב נ' מדינת ישראל (27.10.2015): "ככלל, מקום שנאשם ששוחרר לחלופת מעצר... הפר את האמון שרחש לו בית המשפט, יתקשה בית המשפט ליתן בו פעם נוספת את מידת האמון שעמדה ביסוד שחרורו לחלופה".

12. ואם ניישם כללים אלה לענייננו, על נקל ניתן להגיע למסקנה כי העורר אינו ראוי להזדמנות נוספת, בדמות שחרור למעצר בפיקוח אלקטרוני, לאחר שהפר בצורה כה בוטה את האמון שניתן בו. העורר עזב את המקום בו היה עליו לשהות במעצר בית, בחלוף כחודשיים מאז נדחה עררו על ידי בית משפט זה, וזאת לאחר שניתנו לו "חלונות" להתאזרויות, ואף הומלץ לשקול הקלות נוספות. הפרה חמורה זו גררה הפרה נוספת בדמות נהיגה ברכב, בעת שהעורר היה פסול מלנהוג ברכב מנועי, בהתאם לתנאי השחרור בערובה. לא זו אף זו. העורר נטל חלק בתקיפה קשה של המתלונן, מסיבה שלא הובהרה די צורכה, תוך שהוא גורם, ביחד עם אחרים, לחבלה חמורה למתלונן. הכנסתו של המתלונן לתא המטען ברכבו של העורר חמורה היא בפני עצמה, ומדובר במעשה מביש, שיש בו משום פגיעה חמורה בכבודו של המתלונן. יצוין, כי נסיבות מחמירות אלה אינן קיימות בעניינו של הנאשם 2, אשר שוחרר לחלופת מעצר, הגם שחלקו באלימות כלפי המתלונן היה משמעותי יותר.

בנסיבות אלה, ולאחר שנתתי דעתי להמלצותיו של שירות המבחן, המסקנה המתבקשת היא כי לא נפל פגם

בהחלטתו של בית משפט קמא.

13. לאור האמור, הערר נדחה.

ניתנה היום, ג' בטבת התשע"ז (1.1.2017).

ש ו פ ט
